

icke ett skrik, sådant som man ofta hör från dessa foglar, det var ett skri af helt annan art, likasom ett ropande på en kamrat. Så var det ock, ty inom ett ögonblick blef det besvaradt från ett afläget ställe i skogen, och nästa ögonblick syntes en annan falk — rödstjertad som den första, men mycket större — sväfvä uppåt. Det var tydligen hans maka, ty honorna bland dessa foglar äro alltid mycket större än hanarne. De båda foglarne kretsade snart tillsammans öfver trädet, korsade hvarandras banor och sågo nedåt. Ekorren syntes nu dubbelt förskräckt, ty han förstod väl foglarnes afsigt. Han begynte springa omkring stammen och såg emellanåt utåt, som om han ämnat hoppa ned och taga sin tillflykt till den tjocka skogen.

Falkarne gåfvo honom icke lång besinningsstid. Den mindre slog först ned, men förfelade målet liksom förut, jagande ekorren rundt omkring stammen. Der hade det uppskrämda djuret knappt stannat, förrän den stora falkhonan rusade mot honom med ett hvisslande läte och dref honom tillbaka till andra sidan. Hanen hade i detsamma återvändt och nedslag nu med sådan snabbhet och säkerhet, att ekorren, ur stånd att ännu en gång svänga sig kring trädet, gjorde ett språng i luften. Begagnande sin breda stjert som styre, följde falken, och innan ekorren kunde nå marken, syntes fogeln slå ned. Med ett högljudt skri höjde han sig i luften, med ekorren som vred sig i hans klor.

Segern blef af kort varaktighet. Smällen från en bössa hördes, och både falk och ekorre föllo tungt till jorden. En annan smäll följde nästan samtidigt, och hans maka, den stora falkhonan, kom nedtumlande med en bruten vinge och flaxade öfver gräset, skrikande likt en katt. Hon blef snart nedtystad af ett slag från kolfven af François' bössa,